

Carta oberta a la Ventafocs

«Si t'ha perdut el respecte, si et ridiculitza davant dels amics o amigues (si encara en teniu) potser mig en broma; si t'aparta de la família, si et controla el mòbil, les anades i les vingudes, si parla malament de les persones que més t'estimes... Amiga, ha començat la destrucció de la teva personalitat» | «L'amor-odi és com una addicció. Saps que et fa mal, però no te'n saps estar. Et fa por la solitud, perquè ja fa temps que has desertat de tu mateixa. Però tu ets la teva millor amiga, i et retrobaràs»

Estimada,

Si et despertes cada matí pensant: «A veure per què s'enfadarà, avui» o, pitjor, no pots dormir amb aquesta idea: «espero no fer-lo enfadar, demà...»

És que ja ets al cap del carrer. Encara que no t'ho sembli.

És culpa teva, si s'enfada. Si plou. Si fa sol. Tot és culpa teva.

A més, no et cuides. Mira quins cabells. T'has deixat anar. I no cuines bé. Quin desastre, noia...

Si t'ha perdut el respecte, si et ridiculitza davant dels amics o amigues (si encara en teniu) potser mig en broma; si t'aparta de la família, si et controla el mòbil, les anades i les vingudes, si parla malament de les persones que més t'estimes...

Amiga, ha començat la destrucció de la teva personalitat.

Sí, ja sé que després hi ha la tendresa de les reconciliacions: la pell contra la pell, les abraçades, les llàgrimes, les promeses, i cada vegada tornes a creure que tot canviarà i que no pots viure, sense ell.

I sí, també sé que el nen o la nena són tan petits i tens por i penses que es mereixen una família... Però el que de debò necessiten, les criatures, és un ambient tranquil, sense crits ni tensions subterrànies. O de debò et penses que no se n'adonen?

Amiga, trenca el silenci, espolsa't la vergonya. Explica-ho, demana ajuda: a la mare, a la germana, a l'amiga. Als serveis socials. A qui sigui. On sigui.

I, sobretot: si quan s'enfada fa un cop de puny sobre la taula i els gots tremolen; si tira un llibre contra la paret o un plat a terra... fuig! Perquè qui és capaç d'aquestes *petites* violències també n'és de posar-te la mà a sobre, i potser ni ell mateix no ho sap.

L'amor-odi és com una addicció. Saps que et fa mal, però no te'n saps estar. Et fa por la solitud, perquè ja fa temps que has desertat de tu mateixa. Però tu ets la teva millor amiga, i et retrobaràs.

Passi el que passi, no deixis la feina. O, si no en tens, busca'n. Contra el seu criteri, si cal.

Entremig, hi poden haver moltes solucions provisionals, però cap no passa per creure que tot s'arreglarà sol, que ell canviarà, que amb un sol petó et despertarà del malson. Que a vegades sembla una granota però és un príncep... i potser és al revés.

No ho faràs tot de cop, però encamina els passos en la direcció adequada, que ets tu. Tu i la teva

força. Tu i la teva estima. Tu i els teus fills.

Oblida el que diran. El que pensaran. Quan el miratge es trenqui, quan ja no preguntis al mirall qui és la més bonica, sabràs que hi ha una dona preciosa dins teu, a punt de renéixer de les cendres del desamor.

Quan arribi la mitjanit i la carrossa es torni una carbassa, no ploris la il·lusió perduda i fes-ne mermelada, que les carrosses no et fan cap servei. Ni els prínceps blaus.

Ah! I no deixis el rastre de cap sabata de vidre pel camí.